

[A. C. Normann.]

skatten, der jo er beregnet af den forudgående større indtægt. Jeg hører netop nu, at regeringen overvejer forslag, der stiler i den retning, jeg her har nævnt.

Jeg afventer nu med interesse sagens videre udvikling, og hvis ministeren samtidig kunne drage de enlige gamles stilling med ind i sin besvarelse, ville det interessere mange, tror jeg. Folketinget gennemførte jo for ikke så længe siden, jeg tror, det er et par år siden, en ændring, hvorefter skatteydere, der var blevet enligt stillede bl. a. som følge af dødsfald, mistede deres hidtidige skattemæssige rettigheder som forsørgere. Vi har siden været stillet over for mange tilfælde, i hvilke enlige pensionister og andre ældre folk har følt den ændring som en meget tung byrde.

Med hensyn til privatpensionisterne gjorde jeg allerede sidste år opmærksom på, at der synes at være så åbenbare urimeligheder i privatpensionisternes, derunder funktionærernes, nuværende stilling, at en ændring var nødvendig. Selv om det udvalgt, der inden for administrationen er nedsat af regeringen, endnu ikke er færdig med sit arbejde, føler jeg mig overbevist om, at den forskelsbehandling, som vi andre synes er åbenbar, også vil blive bemærket af udvalget. Der er jo for privatpensionisterne tale om en forskelsbehandling på 2 fronter, nemlig en skattemæssig forskelsbehandling og en forskelsbehandling i forhold til folkepensionen. Jeg forstår indholdet af åbningstalen således, at man fra regeringens side først og fremmest tænker på en ændring af folkepensionslovens bestemmelser om nedslag for pensionsindtægt. Jeg er enig i, at det er her, der er tale om den mest åbenbare forskel; den er til gengæld også meget åbenbar, og det må vel derfor være rimeligt at ordne dette først uden at afvente ændringer på det skattemæssige område. Men jeg vil gerne understrege, at gentagne opfordringer til forbedringer af privatpensionisternes forhold, som jeg og andre inden for det radikale venstre så ofte har fremsat, også omfatter en opfordring til at finde frem til en skattemæssig ligestilling for de forskellige opsparingsformer. Det radikale venstre hilser imidlertid med tilfredshed, at regeringen har afgivet løfte om at ændre folkepensions-

loven og da forhåbentlig på en måde, så undergravningen af den sunde opsparing på dette område kan undgås i fremtiden.

Jeg vil dernæst gerne gøre et par bemærkninger om den økonomiske situation.

Da jeg ved den tid, da valutabeholdningen her i landet sidst balancerede i nærheden af nulpunktet, i et økonomisk foredrag i Københavns Handelsstands Klub — det kan vel nu være omkring 3 år siden — udtalte som en slags ønskemål, at vi stillede imod en reserve på et par milliarder kroner, blev dette mål betegnet som overbud og fantasi. Men det tal var nu slet ikke tilfældigt valgt. Det svarede nemlig dengang til ca. 3 måneders import og til de laveste valutaeserver i lande, som Danmark burde kunne sammenligne sig med. Nu er der hengået denne periode med fremgang, og nu er vi endelig ved dette mål. Men det er forkert, hvis vi vænner os til den tanke, at vi nu har en høj reserve. Vor valutareserve er stadig meget beskedne, ja, den er lav i forhold til andre landes reserver, selv nu da den nærmer sig det foreløbige mål for vor økonomiske politik, som jeg antydede før.

Den er yderst lav i forhold til andre landes reserver. Så vidt man af foreliggende materiale kan skønne, androg Danmarks guld- og valutabeholdninger i september 26,2 pct. af årsimporten, Norges androg på samme tidspunkt 26,7 pct., Sveriges 31,4 pct., Hollands 47 pct., Tysklands 76 pct. og Schweiz's ikke mindre end 120 pct. Intet lands ligger altså så lavt som Danmarks, og hvis ikke det var sådan, at vi var vant til at være så beskedne med hensyn til valutareserve, som vi er, ville vi nok være betænkelig ved så lille en valutabeholdning, også fordi vi jo har ubehagelige erindringer om, hvor hurtigt valutaen kan forsvinde igen, når forholdene går os imod.

En efter min opfattelse falsk lære er desværre ved at vinde stigende popularitet, nemlig den lære, at en valutareserve ikke er nogen fordel i sig selv. Det er en ting, der lyder såre naturligt, at vi har pengene for at bruge dem. Men denne teori skyldes efter min opfattelse manglende forståelse af det værdifulde i den psykologiske sikkerhedsfølelse af at have råd til altid at gøre det hensigtsmæssige. Det har i perioder,